

ק ו ר ט ה א נ מ ן
ל ד מ ו ת ו

אני רואה את קורט לפני. גבוה ורזה, גבו כפוף במקצת. פנים מאורכים, סצח גבוה העטור בלורית חוסה. אולם המושך בו במיוחד היו עיניו הכהות. היה לו מבט רך, סבין ומחייך. אפילו בימים השחורים ביותר ידע לנלות את המנוחך שבשלטון המנוסה, ובצרות האופק של הבירוקרטיה הנאצית. קורט נבחר לחבר מרכז 'החלוץ' עוד בשנת הכיבוש הראשונה.

הגרמנים אז עוד הסתירו את כוונותיהם האמיתיות, והחברים המשיכו את הכשרתם באין מפריע, כביכול. הוא היה הראשון שראה את מצבנו באור הנכון ושלל השלה את עצמו. כאשר הביעו חברים אחרים את רצונם לצאת לארצות אחרות, ראינו אנחנו, הקנאים לרעיון הציוני כביכול, בריחה. אך הוא העמיד אותנו על סעותנו.

עם החמרת המצב נפלה רוח החברים רבים, אולם ברגע זה בלט גורל אישיותו של האנמן. נוכחנו לדעת כי דווקא הומניסט ואידיאליסט כמוהו יכול להיות מנהיג במחמרת. למעשה לא טצא שום סיפוק בעבודה הכלתית - לבאלית וחיא לא הלמה את אופיו האסי והפלגמאטי במקצת.

אך לא שם לב לעצמו; ניסה להציל את חיי החברים, כשם שסרה קודם לכן להסביר להם את החיים. תקופת המחמרת הייתה לגבינו דף בספר החיים, ושלב שאסור לדלג עליו. לא היה ערום וזריז או פרטיזאן אמיץ. אזכרהו כאדם המחזיק ספר ביד, ספר בו ישקע בשמחה.

חבר שקט, רציני - ידיד ער ונאמן.

עד לזמן האחרון, בו נאלץ לזנוח את פעילותו ולהסתתר בעצמו, פטאר אותו אדם שלי. הידיעה שאחרים תלויים בו, נתנה לו אפך להמשיך ולעמוד בסכנה, רצה הגורל שנתפס על-ידי הנסטאפו. גורלו היה כגורל המליונים + ווסטרבורק - אושוויץ וקבר אלמוני.

גדעון דראך

דברים בגילוי סצנת הזכרון
להאנמן, שושו וחבריהם
ביער ווסרוויל